

# USAIN BOLT

ΤΑΧΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΡΑΠΗ  
Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Μετάφραση-Δημοσιογραφική Επιμέλεια  
Λεωνίδας Π. Δημήτρουλας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

## **USAIN BOLT, ΤΑΧΥΤΕΡΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΣΤΡΑΠΗ: Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ**

Τίτλος πρωτοτύπου: Usain Bolt, Faster than Lightning: My Autobiography  
Συγγραφέας: Usain Bolt

Μετάφραση-Δημοσιογραφική Επιμέλεια: Λεωνίδας Π. Δημήτρουλας  
Διόρθωση-Επιμέλεια: Δημήτρης Λυμπερόπουλος

© 2013 Usain Bolt

© 2014, Εκδόσεις Κυριάκος Παπαδόπουλος Α.Ε., για την ελληνική γλώσσα

Η πνευματική ιδιοκτησία αποκτάται χωρίς καμιά διατύπωση και χωρίς την ανάγκη ρήτρας απαγορευτικής των προσβολών της. Κατά το Ν. 2387/20 (όπως έχει τροποποιηθεί με το Ν. 2121/93 και ισχύει σήμερα) και κατά τη Διεθνή Σύμβαση της Βέρνης (που έχει κυρωθεί με το Ν. 100/1975), απαγορεύεται η ανάδημοσίευση, η αποθήκευση σε κάποιο σύστημα διάσωσης και γενικά η αναπαραγωγή του παρόντος έργου με οποιονδήποτε τρόπο ή μορφή, τμηματικά ή περιληπτικά, στο πρωτότυπο ή σε μετάφραση ή άλλη διασκευή, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη.

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2014

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ**

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής  
τηλ.: 210 2816134, e-mail: info@epbooks.gr

**ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ**

Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 210 3615334

[www.epbooks.gr](http://www.epbooks.gr)

ISBN 978-960-569-068-7

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΧΩ ΣΤΑΛΕΙ ΣΤΗ ΓΗ ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΕΧΩ .....	9
ΠΕΡΠΑΤΑ ΣΑΝ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ .....	17
Ο ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΜΟΥ .....	40
ΕΚΕΙ ΟΠΟΥ ΟΙ ΘΗΝΤΟΙ ΤΡΕΜΟΥΝ, Ο ΣΟΥΠΕΡΣΤΑΡ ΕΝΘΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΘΩΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ <i>Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΤΙΓΜΗ</i> .....	64
ΖΩΝΤΑΣ ΣΕ ΓΡΗΓΟΡΟΥΣ ΡΥΘΜΟΥΣ .....	85
Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗ, ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΤΟΥ ΓΡΑΝΙΤΗ .....	105
ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΣ ΤΗ «ΣΤΙΓΜΗ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ» .....	134
ΠΟΝΟΣ Ή ΔΟΞΑ .....	158
ΩΡΑ ΕΚΚΙΝΗΣΗΣ .....	181
ΤΩΡΑ ΠΑΡΕ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ .....	202
Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ .....	220
ΤΟ ΜΗΝΥΜΑ .....	241
ΜΙΑ ΑΝΑΛΑΜΠΗ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ, ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΥΨΕΙΣ .....	263
ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΩΡΑ ΜΟΥ .....	283
ΕΙΜΑΙ ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ .....	309
ΠΥΡΑΥΛΟΣ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ... ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΕΡΑ .....	325
ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ .....	337
ΡΕΚΟΡ ΚΑΙ ΕΠΙΔΟΣΕΙΣ .....	341

## ΕΧΩ ΣΤΑΛΕΙ ΣΤΗ ΓΗ ΓΙΑ ΝΑ ΤΡΕΧΩ

*Αυτοκινητόδρομος 2000, Βίνγιαρντ, Τζαμάικα,  
29 Απριλίου 2009*

Άρπαξα, φίλε,<sup>1</sup> με όλη μου τη δύναμη εκείνο το τιμόνι τόσο σφιχτά, που η BMW M3 Κουπέ στριφογύρισε τρεις φορές απανωτά και η οροφή του αυτοκινήτου αναπήδησε από τον βρεγμένο δρόμο μες στο χαντάκι. Το παρμπρίζ έσπασε και άνοιξε ο αερόσακος.

Ξαφνικά ακούστηκε ένας κρότος! Το καπό στραπατσαρίστηκε χτυπώντας στο έδαφος και στη συνέχεια ακούστηκε ένας δυνατός ήχος τριξίματος. Όλα βρίσκονταν ακινητοποιημένα γύρω μου, αφού συνήλθα και συνειδητοποίησα τι είχε συμβεί. Υπήρχε μια περίεργη ησυχία, όπως συμβαίνει πάντα στη διάρκεια των πολύ έντονων και γεμάτων ανησυχία δευτερολέπτων, πριν από κάθε μεγάλο αγώνα πρωταθλήματος.

Η ησυχία έσπασε μόνο από τη συνεχόμενη δυνατή βροχή έξω και τον επαναλαμβανόμενο ήχο ενός από τα φλας, που αναβόσβηνε. Ήταν μάλλον το μόνο που λειτουργούσε ακόμα. Το αυτοκίνητό μου είχε παραμορφωθεί μέσα σε ένα χαντάκι και έβγαινε καπνός από τη μηχανή. Το στρες μπορεί να προκαλέσει

---

1. Η λέξη «man» εδώ είναι σε αργκό και συνήθως μεταφράζεται «φίλε μου», «δικέ μου». (Σ.τ.Μ.)

πολύ παλαβά πράγματα στο μυαλό. Ήξερα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά χρειάστηκαν ένα δυο δευτερόλεπτα για να συνειδητοποιήσω ότι βρισκόμουν αναποδογυρισμένος και ότι μόνο η ζώνη μου με κρατούσε στη θέση μου. Ήταν μια πολύ περίεργη αίσθηση. Έλεγχσα το κεφάλι και τα πόδια μου για τραυματισμούς. Ευτυχώς, δεν μπορούσα να αισθανθώ καθόλου πόνο καθώς τεντώθηκα, δοκιμάζοντας απαλά τους μυς μου από πάνω μέχρι κάτω.

*Ναι, είμαι μια χαρά, σκέφτηκα. Μια χαρά...*

Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, μου ήρθε σαν αναλαμπή στο μυαλό το δυστύχημα. Θεέ μου, ήταν πολύ άσχημο! Οδηγούσα στην εξοχή, παρέα με δυο κοπέλες, φίλες μου από το Κίνγκστον. Η Μάντσεστερ Γιουνάιτεντ θα έπαιζε στον ημιτελικό του Τσάμπιονς Λιγκ αργότερα εκείνη τη μέρα και ήθελα τόσο απελπισμένα να προλάβω το παιχνίδι στην τηλεόραση, που, όταν βρεθήκαμε στους ανώμαλους επαρχιακούς δρόμους κοντά στην ενορία Τρελόνι, την περιοχή όπου ήταν το σπίτι μου, στη βορειοδυτική γωνιά της Τζαμάικας, το μυαλό μου είχε κολλήσει γύρω από το πώς ξεκίνησε όλο αυτό.

Από την αρχή είχα πάρει κάποια ρίσκα. Κάποιες στιγμές, πάταγα πολύ το γκάζι και μια φορά κοντέψαμε να περάσουμε ξυστά σε ένα αυτοκίνητο που ερχόταν από το αντίθετο ρεύμα. Μόλις μας είχε προσπεράσει ένα φορτηγό, και καθώς ο οδηγός έστριψε απότομα το τιμόνι, παραλίγο να μας βρει για λίγα εκατοστά στην πλαϊνή πλευρά. Κοίταξα προς την κοπέλα που ήταν στη θέση του συνοδηγού. Ήταν σχεδόν αποκοιμισμένη.

*Πώς μπορεί να είναι κανείς χαλαρός σε δρόμους σαν κι αυτές; αναρωτήθηκα.*

Καθώς πρόσεξα ότι δεν φορούσε ζώνη, την σκούνησα για να ξυπνήσει.

*«Κοίτα, αν πρόκειται να αποκοιμηθείς, τουλάχιστον δέσε*

τη ζώνη σου», της είπα. «Αλλιώς, αν χρειαστεί να σταματήσω απότομα, θα βρεθείς μπροστά».

Φύγαμε από τους επαρχιακούς δρόμους και μπήκαμε στον Αυτοκινητόδρομο 2000, στη δυτική πλευρά του Κίνγκστον. Οι δρόμοι της Τζαμάικας ήταν πιο ομαλοί εκεί και εγώ απολάμβανα το δυνατό μούγκρισμα που έκανε η μηχανή του αυτοκινήτου και την έκλυση ενέργειας που αναδύοταν από τους τροχούς όταν, από το πουθενά, το φως μιας αστραπής αναβόσβησε από μακριά. Στη συνέχεια, ακούστηκε μια δυνατή βροντή. Είχαμε μπλέξει σε τροπική καταιγίδα και ήταν μεγάλη.

Σε λίγο ξέσπασε βροχή που χτυπούσε πάνω στο τζάμι. Έθεσα σε λειτουργία τους υαλοκαθαριστήρες και, αφού πάτησα λίγο φρένο, αισθάνθηκα το αυτοκίνητο να κόβει ελαφρώς ταχύτητα. Ακούστηκε ένας ήχος σαν σφύριγμα, καθώς τα λάστιχα πέρασαν πάνω από μια λίμνη με νερό στη μέση του δρόμου.

Όποτε έβρεχε, συνήθως έλεγα ότι πρέπει για λόγους ασφαλείας να κόβω ταχύτητα. Το αυτοκίνητο μου το είχε δώσει ένας χορηγός, επειδή είχα κερδίσει τρία χρυσά μετάλλια στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2008, και, για να μάθω πώς να ελέγχο την πανίσχυρη μηχανή του, είχα πρόσφατα ταξιδέψει στη Γερμανία, σε μια σχολή οδηγών στην περίφημη πίστα αγώνων του Νίρμπουργκρινγκ. Ήξερα ότι, αν κατέβαζα ταχύτητα σε μια ολισθηρή επιφάνεια, η συμπίεση του αυτοκινήτου θα μείωνε φυσιολογικά την ταχύτητά του. Αν όμως πίεζα απότομα τα φρένα, θα μπλόκαραν οι τροχοί και αυτό πιθανότατα θα προκαλούσε την περιστροφή του αυτοκινήτου. Έτσι, κατέβασα αμέσως ταχύτητα, μετακινώντας το πόδι μου, που ακουμπούσε τον συμπλέκτη, στο πλάι. Ήμουν ξυπόλυτος –προτιμούσα να οδηγώ έτσι– και ο διακόπτης του συστήματος ελέγχου πρόσφυσης του αυτοκινήτου βρισκόταν δίπλα στο πόδι μου. Ωστόσο, ένα αστείο πράγμα είχε συμβεί μερικές μέρες πριν: Καθώς στριφογυρνούσα στη

θέση μου, είχα πατήσει κατά λάθος το διακόπτη με αποτέλεσμα να μειωθεί το κράτημα που είχαν τα λάστιχα στην άσφαλτο. Αυτή τη φορά, ενώ πρόσεχα τη βροχή, κοιτώντας αφηρημένα τον αυτοκινητόδρομο που βρισκόταν στον ορίζοντά μου, έκανα ξανά το ίδιο λάθος και, χωρίς καν να το καταλάβω, πάτησα το διακόπτη στο «OFF». Αυτό λοιπόν νομίζω ότι συνέβη και τώρα, γιατί ό,τι επακολούθησε ήταν ένα τρομερό ατύχημα που παραλίγο να με στείλει στον άλλο κόσμο.

Αισθάνθηκα το αμάξι να «τρέμει» κάπως. Το σώμα μου φαινόταν να τραντάζεται στα 128 χιλιόμετρα την ώρα.

*Χμμμ, αυτό δεν είναι καλό σημάδι, σκέφτηκα.*

*Τσέκαρα με μια γρήγορη ματιά το ταχύμετρο.*

*Δεν επιβραδύνει αρκετά γρήγορα!*

79...

78...

77...

Η αδρεναλίνη αυξήθηκε απότομα, σαν να επρόκειτο να γίνει κάτι κακό. Αυτό το τρεμούλιασμα, το ελαφρύ τράνταγμα του αυτοκινήτου λίγο πιο πριν, ήταν μια ένδειξη ότι το αυτοκίνητο ήταν εκτός ελέγχου. Πλέον δεν οδηγούσα, έκανα θαλάσσιο σκι!

76...

75...

74...

*Έλα, κατέβα, ρε γαμώ το!*

Ένα φορητό έτρεξε προς το μέρος μου, πετώντας ορμητικά νερά από τις ρόδες του σαν μια δωδεκάδα πυροσβεστικούς κρουνοί μαζί. Έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα και, αφού μας πέρασε η καρότσα του, ένα άλλο όχημα εμφανίστηκε στον ολισθηρό δρόμο. Σε κλάσματα δευτερολέπτου, το πίσω μέρος του αυτοκινήτου μου στριφογύρισε και ήταν εκτός ελέγχου, γλιστρώντας κατά μήκος του οδοστρώματος σαν σφαίρα του χόκεϊ

στον πάγο. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα. Ένωσα το σώμα μου να γλιστράει στο κάθισμα και τη δύναμη της βαρύτητας να με πηγαίνει πέρα δώθε. Η κοπέλα δίπλα μου είχε ξυπνήσει. Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα και γουρλωμένα, και άρχισε να ουρλιάζει.

Το αυτοκίνητό μου έτρεχε με ιλιγγιώδη ταχύτητα ανάμεσα στις άλλες λωρίδες και έβλεπα ότι πολύ γρήγορα θα βγαίναμε εκτός πορείας. Δεν είναι και πολύ κουλ να βλέπεις τον αυτοκινητόδρομο να χάνεται από το οπτικό σου πεδίο και να εμφανίζεται μπροστά σου ένα χαντάκι! Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ήξερα μέσα μου πού θα καταλήγαμε όλοι μας. Έβαλα το ένα μου χέρι στην οροφή για να προετοιμάσω τον εαυτό μου για τη σύγκρουση, παλεύοντας παράλληλα με το τιμόνι με το άλλο χέρι, σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να ανακτήσω τον έλεγχο του αυτοκινήτου.

*Ηρθε η ώρα, ήρθε η ώρα... σκεφτόμουν. Αχ, Θεέ μου, αυτό ήταν;*

Φοβόμουν μήπως το αυτοκίνητο ντεραπάρει και αρχίσει να αναποδογυρίζει.

*Σε παρακαλώ, μην αναποδογυρίσεις, σκέφτηκα. Έλα, γαμάω το, μην αναποδογυρίσεις.*

Κι όμως, συνέβη. Ο κόσμος φαινόταν ανάποδα. Ένωσα σαν αντικείμενο εργαλειοθήκης που βρίσκεται μέσα σε πλυντήριο την ώρα που περιστρέφεται, κυλώντας πάνω κάτω. Δέντρα, ουρανός, δρόμος, όλα πέρασαν μπροστά από το παρμπρίζ ξανά και ξανά. Καθώς χτυπήσαμε στο χαντάκι, ακούστηκε ένας δυνατός ήχος σύγκρουσης. Όλα ταρακουνήθηκαν προς τα εμπρός και εγώ ξαφνικά βρέθηκα γυρισμένος ανάποδα. Οι αερόσακοι είχαν ανοίξει, ενώ κάθε είδους αντικείμενο που υπήρχε μες στο αμάξι, όπως κλειδιά, πεταμένα κέρματα και κινητά, κουδούνιζε καθώς έπεφε εδώ κι εκεί. Και ύστερα, ακολούθησε μια περίεργη ησυχία, μια ανατριχιαστική ηρεμία, όπου τίποτα δεν



ακουγόταν εκτός από τον ήχο του φλας που αναβόσβηνε και της καταρρακτώδους βροχής που έπεφτε έξω. Ήμουν ζωντανός. Βασικά, όλοι ήμασταν.

*Ω, ναι, είσαι σώος και αβλαβής,* σκέφτηκα καθώς έσπασα την πόρτα για να ανοίξει με ένα δυνατό σπρώξιμο.

Αλλά μόνο ο Θεός ήξερε πώς ή γιατί.

Μερικές φορές οι άνθρωποι μιλούν για παραλίγο θανάσιμα δυστυχήματα, καθώς και για το πόσο πολύ μπορεί να αλλάξουν τον τρόπο σκέψης ενός ανθρώπου για πάντα. Για μένα, το δυστύχημα που είχα στον Αυτοκινητόδρομο 2000 ήταν μια τέτοια στιγμή, και έπειτα από αυτό δεν μπορούσα να δω τη ζωή με τον ίδιο τρόπο ξανά. Είχαμε επιζήσει. Αλλά πώς; Πρέπει να ήταν αδύνατο να απομακρυνθήκαμε παραπατώντας από τα απομεινάρια του αυτοκινήτου, ειδικά αφού το αμάξι είχε αναποδογυρίσει τρεις φορές. Όλοι ήξεραν ότι μου άρσεσε πολύ να οδηγώ με υπερβολική ταχύτητα, αλλά δεν περίμενα ποτέ ότι η ταχύτητα και η ιπποδύναμη παραλίγο να με σταματήσουν μια για πάντα, και τις ώρες που ακολούθησαν μετά το δυστύχημα βίωσα όλα τα συναισθήματα που συνήθως εμφανίζονται σε οδηγούς που έχουν σταθεί τυχεροί σε δυστυχήματα. Αρχικά, ένιωθα τύψεις για τις φίλες μου που είχαν μερικά καρούμπαλα, μάλωπες και κακώσεις στον αυχένα λόγω της σύγκρουσης. Στη συνέχεια, ένιωσα αγχωμένος, ενώ παράλληλα με διαπέρασε ένα ρίγος μόλις συνειδητοποίησα ότι είχα ξεγελάσει το θάνατο, φέρνοντας στο μυαλό μου το δυστύχημα ξανά και ξανά. Οδηγούσα με μεγάλη ταχύτητα, οι τροχοί του αυτοκινήτου μου βρίσκονταν εκτός ελέγχου, και οδηγώντας με 113 χιλιόμετρα την ώρα, είχα αναποδογυρίσει και είχα εκτροχιαστεί μέσα σε ένα χαντάκι. Η αλήθεια ήταν πως έπρεπε να έχω «φύγει» ως ένας αθλητής-πα-

γκόσμιο φαινόμενο, που σκοτώθηκε πάνω στο απόγειό του. Κάπως έτσι θα ήταν ο φριχτός τίτλος που θα διάβαζε ο κόσμος στις εφημερίδες:

### Ο ΤΑΧΥΤΕΡΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΓΗ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ!

Μάθετε πώς ένας χρυσός Ολυμπιονίκης και κάτοχος παγκόσμιου ρεκόρ στα 100, 200 και 400 μέτρα έζησε την ταχύτητα και χάθηκε νέος!

Το γεγονός ότι τα κατάφερα να επιζήσω ήταν ένα θαύμα. Έχαιρα άκρας υγείας, χωρίς καμιά μελανιά ή σημάδι σε όλο μου το σώμα. Εντάξει, εκτός από μερικές εκδορές από αγκάθια. Πολλαπλά μακριά αγκάθια φυτών είχαν σκίσει το δέρμα στα γυμνά μου πόδια, καθώς σερνόμουν από τα απομεινάρια του αυτοκινήτου, και οι πληγές ήταν πολύ βαθιές. Αλλά αυτά τα τραύματα έμοιαζαν μηδαμινά μπροστά στο τι θα μπορούσε να είχε συμβεί.

*Σοβαρά, τώρα; σκέφτηκα, όταν με πήγαν στο σπίτι από το νοσοκομείο αργότερα εκείνη τη μέρα. Δεν υπήρχε ούτε ίχνος τραυματισμού πάνω μου – πώς στο καλό έγινε αυτό;*

Μερικές βδομάδες αργότερα, καθώς είχα πλέον συνειδητοποιήσει πόσο τρομερό ήταν το συμβάν, κάτι πέρασε από το μυαλό μου καθώς κοίταξα τη φωτογραφία από το διαλυμένο μου αυτοκίνητο στο Ίντερνετ. Κάτι πολύ σημαντικό. Συνειδητοποίησα ότι η ζωή μου είχε σωθεί από κάποιον άλλο, και δεν εννοούσα βέβαια τον σχεδιαστή του αερόσακου ή τις ζώνες του αυτοκινήτου. Αντιθέτως, μια ανώτατη δύναμη με είχε κρατήσει ζωντανό. Ο παντοδύναμος Θεός.

Εξέλαβα το δυστύχημα ως ένα μήνυμα από «ψηλά», ως ένα σημάδι ότι είχα επιλεγεί να γίνω ο Ταχύτερος Άνθρωπος στη Γη. Η θεωρία μου ήταν πως ο Θεός με χρειαζόταν υγιή και σε φόρ-

μα, έτσι ώστε να μπορώ να ακολουθήσω το δρόμο που μου είχε χαράξει πολλά χρόνια πριν, όταν έτρεξα για πρώτη φορά στο δάσος της Τζαμάικας ως παιδί. Πάντοτε πίστευα πως όλα γίνονται για κάποιο λόγο, γιατί η μαμά μου είχε πίστη στον Θεό. Αυτή η πίστη έγινε ακόμα πιο σημαντική για μένα όταν μεγάλωσα, οπότε στο μυαλό μου το δυστύχημα ήταν ένα μήνυμα, μια προειδοποίηση. Ένα σημάδι που αναβόσβηγε σε μεγάλα φώτα νέον.

«Ει, Μπολτ!» έλεγε. «Σου έδωσα ένα απίστευτο ταλέντο και τη δυνατότητα να σπάσεις παγκόσμια ρεκόρ και πολλά άλλα, και θα σε φροντίζω από δω και πέρα. Αλλά θα πρέπει να το πάρεις σοβαρά το θέμα τώρα. Οδήγα προσεχτικά. Πρόσεχε τον εαυτό σου».

Και ξέρεις τι; Είχε δίκιο σε αυτό. Ο Θεός που βρίσκεται εκεί ψηλά μου είχε δώσει ένα δώρο και ήταν πλέον θέμα δικό μου το πώς θα το αξιοποιούσα. Τα μάτια μου ήταν ορθάνοιχτα, είχα τον Θεό δίπλα μου και με είχε στείλει στη Γη για να τρέχω – και μάλιστα, γρηγορότερα από κάθε άλλον αθλητή. Αυτά, λοιπόν, ήταν φανταστικά νέα.